

[Socialministeren.]

jeg henleder Opmærksomheden paa, at der ved Beregning af Tallene ikke er taget Hensyn til Prisregulering, ligesom der ikke ved de Maksimumsbeløb, jeg vil nævne, for Kommunehjælpen efter de nugældende Regler er inkluderet eventuelt personligt Tillæg, og jeg skal yderligere bemærke, at et saadant Tillæg vil være udelukket efter det stillede Forslag.

Maksimum for Kommunehjælpen til en Familie, bestaaende af Mand, Kone og 2 Børn, vil efter Forslaget i København være 1 286 Kr., i Købstæderne 1 112 Kr. og paa Landet 902 Kr. aarlig, medens de tilsvarende Tal efter de nugældende Regler er i København 1 482 Kr., i Købstæderne 1 260 Kr. og paa Landet 1 002 Kr. aarlig. For en Familie, bestaaende af Mand, Kone og 5 Børn, vil Maksimum efter Forslaget være 1 586 Kr. i København, 1 412 Kr. i Købstæderne og 1 202 Kr. paa Landet, medens de tilsvarende Tal efter de nugældende Bestemmelser er 1 626 Kr. i København, 1 380 Kr. i Købstæderne og 1 098 Kr. paa Landet.

Af de nævnte Tal vil det fremgaa, at Forslaget betyder en Nedsættelse af Maksimum i de allerfleste Tilfælde.

Da der ikke er sat nogen Grænse for Børnetillæggets Størrelse i Venstres Forslag, hvilket er Tilfældet i Folkeforsikringsloven, vil Forslaget dog kunne medføre en Forhøjelse af Hjælpen for Familier med mange Børn, men hertil maa bemærkes, at der efter de nugældende Regler i saadanne Tilfælde er Adgang til at yde personligt Tillæg efter Folkeforsikringslovens § 40, Stk. 5, ligesom der i Forsorgslovens § 297, Stk. 2, er udtrykkelig Hjemmel til med Kommunalbestyrelsens Tilslutning at overskride Maksimum i Tilfælde, hvor der foreligger stor Forsørgerbyrde, hvilket sidste dog ogsaa er Tilfældet efter Venstres Forslag. Da Børnetillægget efter Venstres Forslag endvidere ikke gradueres efter de tre Grupper: Hovedstad, Provins og Land, betyder Forslaget en Forbedring af Landboernes Stilling i Forhold til Byboernes.

Ifølge § 297, Stk. 2, er der som nævnt Adgang til, naar særlige Omstændigheder, saasom stor Forsørgerbyrde taler derfor, at overskride Maksimum, naar Udvalgets Indstilling herom tiltrædes af to Trediedele af Kommunalbestyrelsen. Venstre foreslaar nu, at den Hjælp, der saaledes ydes ud over Maksimum, ikke kan faas refunderet af anden Myndighed, det vil sige, hverken fra retlig Opholdskommune eller fra Refusionsforbundet eller Udligningsfonden, en Be-

stemmelse, som formentlig vil medføre, at Kommunerne kun yderst sjældent vil gaa ud over Maksimum. En saadan Bestemmelse vil endvidere medføre, at Kommunerne faar forøget Interesse i at faa en Familie, som det er nødvendigt at yde Hjælp ud over Maksimum, til at fraflytte Kommunen, da den fraflyttede Kommune i hvert Fald ikke vil blive retlig Opholdskommune for den Del af Hjælpen, som ydes ud over den i § 297, Stk. 1, fastsatte Grænse.

Den foreslaaede Ændring af § 306, Stk. 1, 1ste Punktum, vil medføre, at Retsvirkningerne i de i Paragraffen omhandlede Tilfælde altid skal indtræde. Da det i de fleste Tilfælde vil bero paa et Skøn, hvorvidt det omhandlede Forhold, uordentlig Livsførelse, uforsvarlig Økonomi, urimelig Opgivelse af en Stilling, foreligger, vil Udvalget, naar det er skønnet, at et saadan Forhold foreligger, næppe indstille, at Retsvirkningerne ikke skal indtræde. Ændringen vil derfor faa størst Betydning i de Tilfælde, hvor Forholdet er let at konstatere, det vil sige uberettiget Arbejdsvægring, jfr. Arbejdslovens § 17, Stk. 2, idet Retsvirkningen i et saadant Tilfælde altid skal indtræde efter Venstres Forslag.

Endvidere foreslaas det, at det ved Loven af 7. Maj 1937 i § 306, Stk. 1, indsatte 3die Punktum atter ophæves, saaledes at der ikke længere skulde være Adgang til at lade den valgretsfortabende Virkning bortfalde efter et Aars Forløb.

Jeg skal her blot indskyde, at det forekommer mig at være lidet konsekvent, at Forslagsstillerne ikke har ønsket en tilsvarende Ændring i Forsorgslovens § 305, der omhandler svigagtig Opnaelse af eller Bortødslen af Kommunehjælp.

Jeg kan med Hensyn til disse Bestemmelser henholde mig til mine Udtalelser ved Forelæggelsen af Forslag til Lov om Ændringer i Forsorgsloven og finder det stadig rimeligt, at Loven indeholder klar Hjemmel for Kommunerne til under særlige Omstændigheder at træffe Bestemmelser om den valgretsfortabende Virknings Bortfald inden for den i øvrigt gældende 2 Aars Frist.

Endelig er der stillet Forslag om en Ændring i § 306, Stk. 2, saaledes at Retsvirkningerne ogsaa skal indtræde for den samlevende Ægtefælle, medmindre et Flertal af det sociale Udvalg indstiller og Kommunalbestyrelsen vedtager, at Retsvirkningerne ikke skal indtræde. Efter den nugældende Regel har man hidtil antaget, at Udvalget skal træffe særskilt Beslutning om Retsvirkningernes Indtræden for den samlevende Ægtefælle. Denne sidste Regel maa jeg anse